

lægge en offentlig Sag; saa tror jeg, Dommeren bøjer sig derfor. Ministeren sagde til dette mit Argument: Thorup-Sagen viser det modsatte. Nej, det viser Thorup-Sagen absolut ikke, thi den højtærede Minister henvendte sig ikke til Dommer Thorup, men paalagde ham uden videre at anlægge Sag, og han var ikke saa elskværdig at meddele Thorup, at han vilde anlægge Sag; da det ad anden Vej kom frem, at det var sket, undskyldte den højtærede Minister det med, at der var begaaet en Ekspeditionsfejl af en underordnet oppe i Ministeriet. Jeg tillod mig i mit første Indlæg her i Rigsdagen at sige, at den Ekspeditionsfejl var ikke begaaet af en underordnet, den var begaaet af den højeste Embedsmand i Justitsministeriet, Justitsminister Steincke.

Disse Argumenter, som jeg har fremsat, maa jeg fastholde trods det, at Ministeren har søgt at komme udenom dem. Men nu kommer Ministeren med nogle nye Argumenter. Den højtærede Minister smiler, og det kan jeg godt forstaa. Den højtærede Minister siger: Selvfølgelig maa vi antage denne Anskuelse, thi ser vi tilbage til Enevælden, til 1799, saa viser det sig, at Dommerne maatte lyde en Øvrighedsbeslutning i denne Henseende, at Dommerne var pligtige at gaa efter, hvad Ministeriet bestemte, og naar det var saadan under Enevælden — og saadan var det ogsaa efter Grundloven, og saadan var det ogsaa efter Retsplejeloven —, hvorfor skal det saa ikke gælde endnu? Jeg tror dog, at den højtærede Minister og jeg vil være enige om, at vi ikke kan paaberaabe os Enevælden, thi den Gang var Forholdet jo netop det, at Dommerne stod under Kongen. Grundloven kan vi til Nød paaberaabe os, men ogsaa kun til Nød, thi efter Grundloven var Dommeren og Øvrigheden — Politimesteren — i de fleste Tilfælde den samme Mand, og derfor kunde selvfølgelig Ministeren paalægge Dommeren at anlægge Sag. Men ved Retsplejeloven er Dommermyndigheden og Øvrigheden netop adskilt, og nu staar der i Retsplejeloven utvetydigt, at Ministeren ikke kan gøre det, men at det kan gøres af Justitiarius. Den højtærede Minister sagde i sit første Foredrag, men gentog det heldigvis ikke i det andet, at det havde været en Anskuelse i Administrationen, at saaledes var det. Jeg benægtede det, thi denne Administration skulde altsaa være Administrationen siden 1919, og i 4 af disse Aar havde jeg haft et indgaaende Kendskab til denne Administration, og i den Tid havde der ikke været en saadan Sag. Jeg gaar oven i Købet videre og siger: Den højtærede Mini-

ster kan heller ikke fra før den Tid nævne noget Tilfælde, hvor Ministeren har paalagt en Dommer at anlægge Sag. Ministeren indskrænker sig derfor i sit Foredrag til at sige, at det var Lønningsraadets Formand, der udtalte det. Men dette Spørgsmaal kan ikke afgøres alene efter Tjenestemandsloven. Forholdet er efter min Mening følgende: Retsplejeloven siger utvetydigt, at Ministeren kan ikke gøre det, om det kan der ingen Strid være. Saa kommer Tjenestemandsloven; efter den kan der være Tvivl om, hvorvidt det ene eller det andet er rigtigt. Men Tjenestemandsloven maa forstaaes med Retsplejeloven for Øje. Vil man derimod i Tjenestemandsloven søge Hjemmel for den Forstaaelse, som den højtærede Minister har, at Ministeren kan paalægge en Dommer at anlægge Sag, maa jeg hævde, at Retsplejeloven ikke kan fortolkes med Tjenestemandsloven for Øje. Det er en almindelig Fortolkningssætning, at man vælger den Forstaaelse, som kan forenes med begge de to Love, der er Tale om. Hvis Tjenestemandsloven her virkelig havde forandret Retsplejeloven, maatte den selvfølgelig have indeholdt noget derom. Det vilde være ganske mærkværdigt at forandre en Lov, som traadte i Kraft samme Dag som den Lov, der foretog Forandringen, uden i denne sidste at sige saa meget som et eneste Ord om denne Forandring.

Om offentlig Votering i Højesteret skal jeg ikke sige saa meget, for den højtærede Justitsminister og jeg er jo enige om, at offentlig Votering er at foretrække, men den højtærede Minister mener altsaa, at mit Standpunkt er inkonsekvent, fordi jeg nemlig ikke vil gaa med til at gennemtvinge offentlig Votering trods Højesterets samlede Protest. Ogsaa her synes jeg, den højtærede Minister gengiver mine Udtalelser noget forkert. I Tidenden Sp. 4394 ser vi, at Justitsministeren siger først rigtigt det, jeg har sagt, nemlig at saa længe Højesteret *samlet* gik imod, vilde jeg ikke gaa med. Men hvad siger saa den højtærede Minister derefter? Han siger: Ja, men det ærede Medlem siger altsaa, at han ikke vil gaa med, før mine Modstandere i Højesteret er gaaet over til denne Anskuelse. Det har jeg ikke sagt. Tværtimod har jeg sagt, at naar der virkelig er en Minoritet og en Majoritet indenfor Højesteret, altsaa en Minoritet for offentlig Votering, saa at vi indenfor Højesteret dog har nogen, som siger god for denne Opfattelse, kan jeg gaa med til at gennemtvinge den, naar det bliver et Krav af den danske Befolkning. Jeg forlanger